

En Sang
til Minde om de mange Dødsfald, som indtraf i Hamerø i
Vinteren 1875. Hvoraf 4 Mænd omkom
i Vestfjorden.

Mel.: Jeg Syndefulde vil nedfalde.

1. Se Hammerø den lille Skare!
Som i Aar er vandret bort.
Det er jo dine Dyrebare,
Som senket er i Mulden fort;
Det er jo dem som du har elsket,
Som Du i Livet havde kjær,
Nu Sorgen har dit Hjerte fængslet
Thi de er ikke mere her.

2. Til Graven har vi dem ledsaget,
Med Taarer de nedsænket er.
Nu Sorg saa Mange har betaget;
Thi borte er jo Venner kjær,
En elsket Gjenstand der nu gjemmes;
med Taarer udi Gravens Muld,
men Gud maa ei i Sorgen glemmes,
Thi han er os en Fader huld.

3. Naar vi til Graven stille vandre,
Med sorgfuldt Hjerte der vi staar,
Da ser vi dem som Gud mon kalde
Udi sin bedste Ungdoms Aar.
Der Ven og Frende nu nedsænkes,
Som blandt os var saa saare kjær
O maatte Døden vel betænkes,
Som er os Alle lige nær.

4. Forældre maa i Aldersdage,
Med tunge Skridt ved Graven staa,
En elsket Søn de der ledsage,
Eller en Datter ligesaa.
De var jo deres største Glæde,
Med Fremtids Haab de til dem saa,
Nu maa de sørge dem og græde,
Thi Tabet dem til Hjertet gaa.

5. Nu Ægtemænd maa og begræde,
Tabet af sin Hustru kjær.
Hun som her altid var hans Glæde,
Naar Livet for os stormfuldt er,
Nu staar han ene her tilbage
Omringet af sin' kjære Smaa,
Som Moders Tab ei kan beklage,
Ja ei engang sin Sorg forstaa.

6. Mange Børne? Og maa følge
Sin Moder kjær til Gravens Bo
Nu Jorden hende stedse dølger
For dem hun var i Livet tro,
Hjemmet er nu tomt og øde,
Der hvor hun syslede saa vel,
O! Hjertet maa i Sorgen bløde
men Gud han glæde hendes Sjæl.

7. Mange Smaa er og bortkaldet,
Som var Forældres Glæde stor,
Til Graven er de nu ledsaget,
med bitter Sorg for Far og Mor.
De skuld' sin Glæde ei beholde
nei Gud dem havde mer kjær,
han vil dem bortfra Verden kalde,

hvor Fristelserne mange er.

8. Den store Grav et Snes nu rummer,
Af Unge, Gamle, Store, Smaa,
Dog er her flere Gravekammer,
Som mange Kjære gjemme maa;
her Venskabsbaand er nu afskaaret,
her manges Glæde gjemmet er,
men Herren læger som har saaret,
Og trøster En og Hver især.

9. En Sorgens Tid vi maa det kalde,
Iblandt vor Menighed i Vaar,
Thi Døden har bortkaldet mange
hvis Savn saa dybt til Hjertet gaar,
hvormange nu ei Sorgen rammer,
Da Døden gjør saa stor en Høst
I mangt et Hjerte er nu Kummer,
hvor før var Glæde Haab og Lyst.

10. O Døden har ei Offer krævet,
Blot i Hjemmets stille Braa,
Nei og blandt dem som ude svævet
Mellem Havets Bølger blaa,
Af dem vi fire Mænd maa savne
Som fandt sin Grav i Bølgerne,
Et Sorgens Budskab for os Alle,
Men Herrens Vilje maa jo ske.

11. Fra Lofoten de skulde reise
Saa glædefuld til Hjemmet kjær,
Thi Gud har ladet dem bevise,
Sin Godhed mellem øde Skjær
I Vinterens Løb han har dem skjænket

Sundhed helbred Liv og Brød;
Men ak! Det hele er nedsunket,
I Bølgerne de fandt sin Død.

12. De trænde var Familie-Fædre,
Udi sin' bedste kraftfuld Aar,
Den ene nys i Ægtestand træder,
hans Lykke vared et halvt Aar,
Ak! Ni smaa Børn her Fader tabte,
hvoraf tvende ei sin Fader saa,
Gud se til arme Smaa forladte,
som Faderløs i Verden gaa.

13. Den fjerde var en Faders Glæde
En Yngling i sin' bedste Aar.
Forældre Sødskend' ham begræde
Og Sorgen dem til Hjertet gaar.
Han tvende Sønner maa jo savne,
I den Ulykkens Time stor.
O! Sorgen dog saa tungt kan ramme
Os Mennesker paa denne Jord.

14. Sin Datter ser han udi Kummer,
Thi hun sin Mand og mistet har,
Af Alle som her Sorgen rammer,
hun jo den største af dem var,
Sin Ægtefælle hun maa savne
Og sine tvende Brødre kjær,
Med sine Smaa paa sine Arme
Saa dybt, saa dybt hun sørger her.

15. Et elsket Hjerte og maa bløde,
Ved Tabet af sin Hjertens kjær,
hun misted haver al sin Glæde,

Og Livet hende sorgfuldt er,
Den som hun skjenkede sit Hjerte
han hviler udi Bølgen blaa.
Gud skjænk hende Trøst i Sorgens Smerte,
Thi kun hos ham er Trøst at faa.

16. Gud se til dem i Sorgens Timer,
hvem Skjæbnen blev saa saare tung,
At deres Kjære skulde hvile
I Dødens Favn paa Havets Bund,
O! Lad hengivenhed dem finde,
I Tanken paa den kjære Gud,
Som sørger vel for alle Sine,
han Sorg og Glæde deler ud.

17. Gud se til dem som Sorger krænker,
Og lønlig bær den i sin Barm,
Det stille Suk som Hjertet lenker
Og glemmes ei i Verdens Larm,
Gid at det maa til Himlen stige,
Og al sin Glæde finde der,
Da skulde Sorgen for dem blive
En Indgang til vor Frelser kjær.

18. O kunde vi i Modgangs Time
Til Gud paa Bønnens Vinger fly,
Da skal vi sikkert Trøsten finde,
Og borte var den mørke Sky.
O! Hjertet bort i Verden drages,
Og glemmer bort sin Frelser kjær,
Ved Prøven Verden kan bortjages
Derfor den god for Alle er.

19. O Hammerø lad os ei glemme,

hvad Gud saa stille blandt os gjør,
Altsammen er jo Herrens Stemme
som banker paa vor Hjerte-Dør,
Modtag den Sang som her fremsendes,
Om den end saare ringe er.
Og lad vort Haab til Himlen vendes,
At samles hos vor Frelser kjær.

M. Urdals forlag. G. Kjeldseths Bogtrykkeri.